

RUTH

F.W. Grant

RUTH

De numerieke structuur van de Schrift

Ruth

De numerieke structuur van de Schrift

Auteur: F.W. Grant
Vormgeving: Jan Paul Spoor
Eerste editie: 2025
Copyright: OudeSporen online uitgeverij
Engelse versie: STEM Publishing / BrethrenArchive.org

Inhoud

Voorwoord	8
Onvang en indeling van het boek Ruth	9
De verdeling van het boek Ruth	10
Opmerkingen	11
Sectie 1. (Ruth 1)	16
Sectie 2. (Ruth 2)	23
Sectie 3. (Ruth 3, 4)	28
Bijlagen	39
Bron	39
Volgorde en indeling van de Bijbelboeken	40
Betekenis van de cijfers	41

Voorwoord

Zie ook de Introductie tot de Numerieke Bijbel.

De naam 'Jehovah' uit de Engelse uitgave is in deze Nederlandse vertaling gewijzigd naar 'de HEERE'.

Het woord 'redeemer' (verlosser) is op enkele plaatsen in deze Nederlandse vertaling gewijzigd naar 'losser'.

De vertalers

Onvang en indeling van het boek Ruth

Het boek Ruth is duidelijk een geschiedenis van de tijden van de richters, terwijl het even duidelijk naar David en het koninkrijk kijkt. Het staat dus van nature tussen de richters en de koningen (Samuel). De geestelijke betekenis ervan verbindt deze even duidelijk met elkaar.

In de letterlijke zin laat het ons zien hoe, ondanks Israëls falen, Gods redding kon doorgaan, zelfs onder de heidenen zelf. Want Hij laat Zichzelf niet zonder getuigenis, en waar een hart vatbaar is voor Zijn genade, daar zal Zijn genade door gevonden worden. Zo vindt Ruth, deze heidense vrouw, en onder de ban van de wet (een Moabitische), toch haar plaats in het geslachts register van Christus - is een van degenen die kunnen zeggen: 'Een kind is ons geboren, een zoon is ons gegeven' (Jes. 9:6). Niet alleen dit, maar in deze genade aan haar wordt de Israëliet ook weer opgebouwd uit zijn ondergang: alleen door zulke genade kan de natie uiteindelijk hersteld en gezegend worden.

De geestelijke betekenis, zoals die op de letterlijke is gebaseerd, volgt dit heel nauwgezet. Want Richteren heeft ons het falen van het hemelse volk laten zien (wat enerzijds resulteert in het feit dat de Heer de Zijnen tot Zichzelf verzamelt in de hemel, en anderzijds in de verwerping van de nu levenloze belijdenis op aarde), Ruth laat

ons nu het overblijfsel van Israël zien dat komt als een loutere heiden, alle aanspraken verbeurd, en onder de ban van de wet, bekeerd, ontvangen en opgebouwd in Christus (Boaz). En dit bereidt ons voor op het beeld van David en Salomo als het dubbele type van Christus in Zijn komende koninkrijk.

Ook voor ons kan Ruth de genade van God in de verlossing aan de heidenen tonen, en doorgaan in de hele tijd van mislukking die in de Richteren wordt beschreven. Maar de toepassing hier is slechts gedeeltelijk en moet met zorg worden gebruikt. Het is alleen de werking van Gods genade, die in principe altijd hetzelfde is en in dezelfde behoefte voorziet, die het ene geval noodzakelijkerwijs gelijksoortig maakt aan het andere.

De verdeling van het boek Ruth

Er zijn drie afdelingen: die in een boek zo klein als Ruth, en zo samenhangend, eerder als secties zouden worden geclassificeerd:

Sectie 1. (Ruth 1) Alleen gelaten.

Sectie 2. (Ruth 2) Hulp bij vernedering: aren lezen op de velden van hem 'in wie kracht is.'

Sectie 3. (Ruth 3, 4) Verlossing gerealiseerd.

Opmerkingen

Het is al opgemerkt dat de plaats van Ruth in de huidige Hebreeuwse canon heel anders is dan die welke het inneemt in onze eigen ordening, namelijk die van de Septuagint en van onze gewone Bijbels. Er is waarschijnlijk genoeg over dit gezegd, aangezien er niets is dat ons verzekert van een goddelijke rechtvaardiging voor de ongerijmde vermenging van boeken in de Kethubim, terwijl de historische plaats van Ruth niet in twijfel kan worden getrokken. De geestelijke betekenis is ook volledig in overeenstemming hiermee, zoals volkomen duidelijk zal worden als we het boek doornemen.

Geestelijk gezien is de plaats van Ruth duidelijk die van een aanvulling op Richteren, - hiermee wordt niet bedoeld dat de les ervan van minder belang is, wat het, als de kant van de verlossing, niet kan zijn. Richteren heeft ons, zoals we hebben gezien, het falen van het hemelse volk gegeven, - van het christendom, gezien als een bedeling. Het is natuurlijk niet bedoeld dat Gods bedoelingen erin zouden kunnen mislukken. Hij heeft het nooit verordend om 'uit te lopen en te bloeien, en het aangezicht van de aarde met vrucht te vullen'; maar heeft ons uitdrukkelijk verzekerd dat Israël dat zal doen. (Jes. 27:6)

Natuurlijk kunnen mensen, als ze dat willen, zeggen dat christenen het ware Israël van God zijn, en hun beloften beërven; maar de passage waarin de Schrift dit beweert, kan niet worden gevonden. Integendeel, het is juist de apostel der heidenen, nadat het christendom als bedeling al was begonnen, die ons vertelt dat voor Israëlieten, zijn 'verwanten naar het vlees' - alsof hij geen ontsnapping aan zijn bewering zou toestaan - 'betrekking hebben op de aanneming, en de

heerlijkheid, en de verbonden, en de wetgeving, en de dienst van God, en de beloften' (Rom. 9:3-4), - duidelijk de Oudtestamentische. Dus kan niets veel duidelijker zijn dan dat Jesaja's woorden naar niemand anders verwijzen dan de natie nu, omdat hun zonden zijn verbroken en verworpen. Israëls zegeningen zijn allemaal op aarde. Christenen zijn 'gezegend met alle geestelijke zegeningen in de hemelse gewesten, in Christus Jezus' (Ef. 1:3).

Christenen wordt daarom geleerd 'te wachten op de Zoon van God uit de hemel', en dat 'zij die leven en overblijven tot de komst van de Heer', dan, samen met de opgewekte dode heiligen, 'opgenomen zullen worden om de Heer in de lucht te ontmoeten', en zo, zo wordt eraan toegevoegd, 'zullen wij altijd bij de Heer zijn' (1 Thess. 1:10; 4:15-17). Maar hiermee is de geschiedenis van de wereld geenszins ten einde: het is duidelijk dat Israëls beloften hierna hun vervulling zullen vinden. 'Want ik wil niet dat u onwetend bent', zegt de apostel opnieuw, 'dat er voor een deel verharding over Israël is gekomen, totdat de volheid der heidenen zal zijn binnengegaan, en zo zal heel Israël behouden worden' (Rom. 11:25-26).

Dat wil zeggen, wanneer Gods doel in de vergadering van de heidengemeente zal zijn volbracht, en haar aantal daarom compleet zal zijn, zal Israël uit haar huidige toestand van gedeeltelijke blindheid overgaan in die van een volk dat geheel heilig is (zie Jes. 4), een natie die geheel van de Heer is, zoals nog nooit eerder is gezien. Hiervoor moet de huidige bedeling dan duidelijk voorbij zijn: 'zoals geschreven staat: De Verlosser zal uit Sion komen en de goddeloosheden van Jakob afwenden; want dit is Mijn verbond met hen, wanneer Ik hun zonden zal wegnemen' (vs. 26, 27). Lees dat nieuwe verbond

in Jeremia (Jer. 31:33-34), en hoe duidelijk verschijnt deze nieuwe toestand van het volk!

Maar dit zal het verbond zijn, dat Ik met het huis van Israël maken zal: Na die dagen, spreekt de HEERE: Ik zal Mijn wet in hun binnenste geven, en zal die in hun hart schrijven; en Ik zal hun tot een God zijn, en zij zullen Mij tot een volk zijn. En zij zullen niet meer een ieder zijn naaste, en een ieder zijn broeder leren, zeggende: Kent den HEERE; - gelijk wij nu doen, - want zij zullen Mij allen kennen, van hun kleinste tot hun grootste toe, spreekt de HEERE; want Ik zal hun ongerechtigheid vergeven, en hun zonde niet meer gedenken.

Aldus zal inderdaad 'heel Israël' op die dag 'gered worden.' Maar wat zal dit bewerkstelligen? De komst van de Verlosser uit Sion,' antwoordt de apostel. Maar is Christus niet de Verlosser? - en is Hij niet gekomen? Ja; maar niet uit Sion. 'Hij is gekomen uit Bethleem, en uit Nazareth, en, God zij dank, ook uit het graf; maar nog niet uit Sion: want Sion is de koninklijke stad, de stad van David; en wanneer de Koning der koningen daar regeert, dan zal inderdaad Israëls verlossing volbracht zijn.

Het staat duidelijk geschreven, dat Israëls nationale bekering nooit volledig zal zijn 'totdat,' zegt hun genadige Heer, 'zij Mij zullen aanschouwen, Die zij doorstoken hebben; en zij zullen over Hem rouw bedrijven, zoals men rouw bedrijft over zijn eniggeboren zoon:... te dien dage zal er een fontein geopend worden voor het huis van David, en voor de inwoners van Jeruzalem, tegen zonde en tegen onreinheid' (Zach. 12:10; 13:1).

Als iemand nu nog vraagt: Kan dit niet worden bereikt zonder enige persoonlijke komst van Christus, door de prediking van het evangelie? - het antwoord wordt gegeven in Openbaring (Openb. 1:7): ‘Zie, Hij komt met de wolken, en elk oog zal Hem zien, ook zij, die Hem doorstoken hebben; en alle geslachten der aarde zullen over Hem rouw bedrijven.’ Dit is precies de profetie van Zacharia, en ‘alle geslachten der aarde’ is precies wat vertaald zou kunnen worden met ‘alle stammen van het land.’

Zo is het wanneer Hij op een voor allen zichtbare wijze komt, dat Israël als geheel vergeving en zaligheid zal vinden: dan, en niet eerder. Nationaal zullen ze nu niet bekeerd worden door enige prediking van het evangelie, en zo zegt de apostel opnieuw: ‘Wat het evangelie betreft, zijn ze vijanden om uwentwil; maar wat de verkiezing betreft, zijn ze geliefden om des vaders wil; want de gaven en de roeping Gods zijn onberouwelijk.’

De verandering van bedeling is dus duidelijk wanneer Israël wordt teruggebracht; en het boek Zacharia, in de context van de geciteerde passages, en met vele andere profetieën, laat ons zien dat er een tijd van benauwdheid zal zijn, waaruit zij alleen zullen worden bevrijd door de verschijning van de Heer, en die de tijd zal zijn van hun barensood en wedergeboorte. Te midden hiervan zal het zijn dat een overblijfsel dat uiteindelijk de natie wordt, hun voorbereiding zal hebben, en in armoede en nood hun weg naar Christus zal vinden. Dit overblijfsel, in hun zoektocht en vinden, heeft hun passende symbool in Ruth de heiden: want op grond van heidense genade alleen kunnen zij staande blijven.

Bijna tweeduizend jaar lang hebben zij de Heer verworpen: zij hebben verbleven, volgens Hosea's profetie, 'zonder een koning, en zonder een vorst, en zonder een offer, en zonder een beeld, en zonder een efod, en zonder terafim,' - heidenen in praktische toestand, God verloochenend en verloochenend; met een lege belijdenis, echter, die ons in staat kan stellen hun beeld te begrijpen als dat van de Moabitische. Alle geschiktheid van de geschiedenis die zo geallegoriseerd is, zal blijken als we het in detail doornemen, totdat in Boaz de Bloedverwant-Losser wordt gevonden, in vereniging met wie rijkdom en vestiging worden gevonden.

Dit is ook onze Losser; en veel kostbare beelden van Hem zullen we genieten als we door het boek gaan. Voor Israël is echter, zoals gezegd, de eerste toepassing; en de enige manier om echt profijt te hebben van alle Schrift is door de goddelijk bedoelde betekenis te behouden. Onder de schoven zal er, voor ons als voor Ruth, veel meer te vinden zijn dan een aren lezen.

Sectie 1. (Ruth 1)

Alleen gelaten

Israël in haar ontrouw, haar verbanning uit haar land, haar weduwe-
staat, wordt ons voor het eerst voorgesteld in Naomi. Alles is bij haar
in puin: ze is beroofd en verlaten. Ruth hecht zich echter aan haar,
om haar lot te delen. De betekenis hiervan is te vinden in Micha
(Micha 5:3). Israëls barensood van verdriet wordt daar genoemd,
- de vrucht, enerzijds, van de vergadering van de volken tegen Sion
(Micha 4:11, vv); maar, in een diepere zin, de vrucht van de Richteren
van Israël die op de wang is geslagen (vs. 1).

Dan hebben we, tussen haakjes, de glorie van de beledigde Richter:
het is Hij die uit Bethlehem tevoorschijn komt om Heerser te zijn in
Israël. Dit is de passage die de schriftgeleerden aan Herodes citeerden
in antwoord op de vraag van de wijzen bij de geboorte van Christus;
maar zij spraken niet verder over de grote heerlijkheid die hier als de
Zijne wordt geopenbaard: 'wiens uitgangen van ouds zijn geweest,
van eeuwigheid.' Hij is Israëls goddelijk-menselijke Koning, maar
toch verworpen: en verworpen zijnde, verwerpt Hij: 'daarom geeft
Hij hen over.'

Hier is het geheim van hun toestand als natie sindsdien, - nog steeds
een geheim, voor hen, helaas, hoewel zo duidelijk verklaard; en hier
is de reden van hun laatste smarten. Maar er is een grens: Hij kan
hen niet altijd opgeven: Zijn beloften aan de vaders moeten hun

vervulling vinden; daarom wordt eraan toegevoegd: ‘Hij zal hen overgeven, totdat. ‘ Wat is de grens? - ‘toddan zij die barenswéeën heeft gebaard.’ Hun smarten zijn de barenswéeën van een volk, om als op één dag geboren te worden; en ‘dan zal het overblijfsel van Zijn broeders terugkeren tot de kinderen van Israël.’

Wat deze laatste uitspraak betekent, zou nu niet moeilijk moeten zijn. Als we de Schriften die voor ons lagen maar op een intelligente manier hebben begrepen, zal het duidelijk zijn dat degenen die de Heer Zijn broeders rekent, dat wil zeggen, degenen die de wil doen van Zijn Vader die in de hemel is (Matt. 12:50), gedurende de tijd van Zijn verwerping van Israël, buiten Israël zijn geweest. Zelfs Joden van geboorte, wanneer ze tot Christus bekeerd zijn en met de Geest in één lichaam gedoopt zijn, geven noodzakelijkerwijs hun Joodse hoop op, hoewel voor betere. Wanneer echter de volheid van de heidenen is binnengekomen en dit deel van Gods bedoelingen zijn voltooiing heeft gevonden, dan zal Israël opnieuw, en meer werkelijk dan ooit, het volk van God zijn; en degenen die broeders van de Koning zijn (volgens het standpunt van de profeet, geboren in Israël) zullen terugkeren naar de Israëlsche hoop en erfenis.

Nu, als Naomi staat voor Israël als verbonden met haar treurige verleden, en toch met het land waarheen ze terugkeert, kunnen we gemakkelijk in Ruths vastklampen aan haar de terugkeer zien waar zojuist over gesproken is, van de kinderen van de Koning. Toch lijkt alles in eerste instantie verwoest en hopeloos: de terugkeer is in bitterheid en verdriet: dan komt het aren lezen in vreemde oogstvelden, waar de Heer van de oogst ontmoet wordt en bekend

wordt in Zijn mildheid; en tenslotte, verlossing, en huwelijksliederen: en door Ruth, door de genade van Boaz, wordt Naomi 'opgebouwd.'

(1) Wanneer we onze ogen dan op Naomi richten als de centrale figuur in het begin, zien we dat haar naam 'aangenaam' is - een vreselijk contrast, zoals ze zich realiseert, met de handelingen van de Heer met haar. Haar echtgenoot is Elimelech, 'mijn God', of, in de vorm hier, 'mijn Machtige is Koning'. Nog een contrast: want een hongersnood in het land zorgt ervoor dat hij het verlaat voor het aangrenzende heidense land, en daar sterft hij.

Zo heeft Israël, dat zichzelf uit haar land heeft verbannen door ongeloof, - want de hongersnood zou niet voldoende zijn voor iemand die de belofte had gehoord: 'Woon in het land en u zult waarlijk gevoed worden,' - zowel haar genoten geloof als haar land verloren en is nu in Moab, de plaats van louter belijdenis.

De namen van de zonen Machlon en Chilion - zijn heel anders, zelfs tegengesteld, geïnterpreteerd: over het algemeen, in overeenstemming met hun korte levens, Machlon als 'ziek' en Chilion als 'verlangend'. Maar hiertegen is aangevoerd dat ze in deze zin onwaarschijnlijke namen genoeg zouden zijn om door hun ouders te worden gegeven in hun gelukkiger dagen; en het zou nog overtuigender kunnen worden aangevoerd dat ze niet in overeenstemming zijn met die van hun vader en moeder, beiden in contrast met hun nageslacht. Cassel stelt daarom voor om Mahlon (eigenlijk Machlon) af te leiden van machol, een 'cirkeldans', en Chilion van calal, naar 'kroon', - dus 'gekroond'. Een derde visie is mogelijk: dat er een echte dubbelzinnigheid in de woorden kan zijn, die we hier willen laten, en die het contrast tussen

het begin en het einde op een manier aangeeft die vrij gemakkelijk te begrijpen is.

De namen van de vrouwen Ruth en Orpa - zijn eveneens in dispuut. Orpa wordt door de meesten beschouwd als dezelfde Ophrah, een hertje,' maar dit is slechts speculatie. Zonder de omzetting zou het in het Hebreeuws nauwelijks iets anders kunnen betekenen dan 'haar nek,' letterlijk 'de achterkant van haar nek'; en de achterkant van de nek geven betekent de rug draaien, hetzij in koppigheid of in de vlucht. Orpa's verlating van haar schoonmoeder kan ons niet anders dan doen neigen naar zo'n verband.

Ruth kan alleen begrepen worden als een letter die weggelaten is door samentrekking. Als dit een aleph is, dan betekent het 'uiterlijk', wat vrijelijk opgevat is als 'schoonheid'. Als de letter ain is weggelaten, dan wordt het opgevat als 'vriendschap, vrouwelijke vriendin'. Dit lijkt overeen te komen met het verhaal, maar voegt er zeker niets aan toe; terwijl het met een soortgelijke afleiding 'verzorgd' kan betekenen, zoals door een herder: dit zou in alle opzichten passend lijken.

Dat er in de generatie van Israël, waartoe Ruth doorgaans behoort, een deel zal zijn dat de rug zal toekeren naar de ware nationale hoop en erfgoed, en uiteindelijk afvallige volgelingen van de Antichrist zal worden, wordt duidelijk voorspeld in de profeten. Orpa zou natuurlijk voor hen staan, zoals Ruth voor het ware overblijfsel. Beiden weduwe, - hun eerste hoop eindigde, in de tijd van hun nood wenden zij zich naar verschillende wegen, en worden voor altijd gescheiden.

(2) Dit is wat we in de volgende subsectie hebben. Naomi, hopeloos wat betreft zichzelf, maar toch aangetrokken door haar genegenheid, richt haar gezicht op de terugkeer naar Bethlehem vanuit het land Moab. Maar ze is ongelovig en verbitterd van ziel, en toont die vreemde zelf-tegenstrijdigheid die, in zulke toestanden, zo'n gewone ervaring is. Zelf op haar weg terug naar het land waarvan ze had gehoord dat de HEERE Zijn volk had bezocht om hun brood te geven, ziet ze niets anders voor haar schoondochters dan dat ze moeten terugkeren naar hun volk en hun goden, en bidt de HEERE om hun rust te geven, elk in het huis van een heidense echtgenoot!

Dit is de verwarring van een verduisterde ziel; want in duisternis is alles verwarring. Alles waar ze duidelijk over is, is de ondergang waarin ze zich bevindt, en ze kan alleen raad geven over haar wanhoop. Orpa gaat, na een flauw verzet, terug; maar bij Ruth kan noch voorschrift noch voorbeeld haar hart afkeren van het nastreven van wat haar aanspreekt met een kracht boven alle moeilijkheden. Het is waarlijk met het hart dat de mens gelooft; en hoe openbaart het hart zich in die ontroerende toewijding van haar! 'Dring er bij mij niet op aan u te verlaten, of terug te keren van u te volgen; want waar gij heengaat, zal ik heengaan; en waar gij vernacht, zal ik vernachten; uw volk is mijn volk, en uw God mijn God.'

Dit is niet de taal van natuurlijke genegenheid: dat stopt bij dit laatste. En waar dit gezegd kan worden, hoewel het op een subsidiaire manier kan komen, kan het toch geen secundair iets zijn. Het geloof van Ruth is inderdaad iets moois om over na te denken; en een treffend bewijs van hoe datgene wat God heeft gepland kan bloeien te midden van tegengestelde omstandigheden en tegenstanden van

allerlei aard. Hoe weinig prijst Naomi hier haar God over wie Ruth spreekt! De hongersnood in Bethlechem, die ze bespot als het 'huis van brood'; de terugtrekking van Elimelech, die ontkent wat zijn naam uitdrukte; zijn dood; de Moabitische huwelijken, waarvan er één van haar eigen was; dan de snelle weduwschappen; nu de oproep van de schoonmoeder om terug te gaan, zoals Orpa was teruggegaan, naar haar volk en haar goden: dit is alles wat we weten van haar omgeving, maar welke daarvan is gunstig voor het geloof?

Ah, het is God die het begunstigt en ondersteunt; en alle tegenstand wekt het alleen maar op tot een passie van verlangen en vastberadenheid. Er zou weinig bemoediging zijn: was er niet des te meer een diepe en verdiepende noodzaak, die alleen in Israëls God de mogelijkheid van bevrediging vond, zo niet de bevrediging zelf? Zou zo'n verlangen zonder bevrediging kunnen gaan, of zou Hij die alleen daaraan kon voldoen een droom kunnen zijn, of ver verwijderd van de geschapen behoefte?

En zo zal een overblijfsel tot de God van Israël worden getrokken in tijden die nu zeker naderen, wanneer het geloof rondom hen van de aarde zal zijn verdwenen, wanneer duisternis haar bedekt en dikke duisternis de volken. (Jes. 60:2) Broeders van de Koning, hoewel zij zichzelf nog niet zo achten, zullen zij zich aan de natie hechten in haar verdriet en weduwschap, en haar volgen en naar het land worden getrokken.

(3) Zo keert Naomi terug, en Ruth met haar, op dit moment alleen om de bitterheid van deze terugkeer te voelen. Ze erkent dat de HEERE haar leeg heeft teruggebracht, en dat Hij door dit te doen tegen haar heeft getuigd. Maar er is geen licht daarachter. Geen Vaders armen

verwelkomen haar. Geen Vaders huis opent zich om haar binnen te laten. Ze komt terug, zoals Israël zal terugkomen, om de vinger naar haar te laten wijzen, en de vraag hardop uitgesproken te krijgen: Is dit Naomi? En toch wordt de roep gehoord: 'Ik heb gezondigd'; en Bethlehem zal antwoorden op zijn naam. De velden zijn wit, en de maaiers zijn gereed: het is het begin van de gersteoogst.

Sectie 2. (Ruth 2)

Hulp bij vernedering: aren lezen op de velden van Hem 'in Wie kracht is'

In het volgende gedeelte hebben we hulp gevonden voor Ruth, en worden we voorgesteld aan de lossen Boaz, de eenvoudige schaduw van Christus. Verlossing wordt echter niet meteen gevonden, noch zelfs maar bekend. Ruth is in het begin slechts een arenlezer op zijn velden, leert al snel zijn milddadigheid kennen en ontvangt van zijn hand, maar in vernedering. Het is een tussenstaat waar zielen vaak doorheen gaan, voordat ze de verlossing realiseren; en met Israëls overblijfsel in de komende dag, is zo'n geleidelijke dageraad van licht wat betreft Christus, en hun relatie met Hem natuurlijk, zo niet onvermijdelijk.

Het verhaal van Jozefs broers presenteert ons dit vanuit het geweten en hun schuld in relatie tot Hem. Ruth geeft ons eerder de aantrekkingskracht van het hart, met licht dat geleidelijk binnenbreekt, - een zachter en rustiger verhaal, hoewel niet zonder verband met het oudere.

(1) Ten eerste worden we, hoewel Ruth het nog niet weet, op de hoogte gebracht van Boaz en de relatie van Naomi met hem. Boaz betekent 'in hem is kracht', en er wordt over hem gesproken als een dappere, machtige man, - niet van rijkdom, zoals in de gangbare vertaling, hoewel het woord 'rijkdom' kan betekenen; maar niet

zo waarschijnlijk in de verbinding waarin het staat. Het is dezelfde uitdrukking die wordt gebruikt voor de verlossers in het boek Richteren, en heeft een goede reden voor zijn plaats in deze zin hier.

De rijkdom die Christus heeft voor de behoeftigen is inderdaad verkregen door strijd; want hoewel Hij 'rijk' was van eeuwigheid die 'om onzentwil arm werd', moesten de 'rijkdommen van Zijn genade' toch worden verworven voordat ze konden worden geschonken. Het is passend dat we hier allereerst herinnerd worden aan die volbrachte strijd in de vruchten waarvan we binnengaan, hoewel dit niet het onderwerp van het boek is. Aldus 'in Hem is kracht' voor onze verlossing.

Merk op dat Boaz strikt genomen alleen een familielid is van Elimelech, en door hem heeft Naomi enige aanspraak. Israël heeft geen relatie met Christus behalve door het geloof dat Elimelech vertegenwoordigt. In feite, en om deze reden, is het alleen door Ruth dat Naomi aanspraak kan maken; maar dit zal later aan ons worden voorgelegd. Van dit alles weet ze nog niets.

Maar het is oogst, en Ruth stelt voor om de velden in te gaan en aren te lezen, - een nederige bezigheid en een arme, maar waar, in de genade die de wet kenmerkte, de armen en de vreemdeling speciale rechten hadden. Deze oogstvelden brengen ons er nogmaals toe om te denken aan dat werk van Christus, de dood van de tarwekorrel, waardoor het brood des levens voor ons is voorzien. De natuur is vol van haar getuigenis aan Hem, - voller dan zelfs Zijn volk ooit wilde weten.

Maar wat een oogstveld is er in de Schrift voor ons! En is het niet waar dat, net zo zeker als het geheel ervan nu voor ons open ligt, zo zeker het overblijfsel van Israël, dat binnengebracht is nadat de Gemeente van de aarde is verdwenen, alleen de aren zal hebben? Zou dit niet zelfs een rechtmatige toepassing kunnen zijn van het statuut met betrekking tot de arenlezer, die komt waar hij komt te midden van de ‘vastgestelde tijden’ van Leviticus 23? Zou er niet ruimte over kunnen blijven voor een dubbele toepassing van zo’n principe?

Maar aren lezen op het veld brengt Ruth in contact met de meester van het veld; en zo is het ook met het kostbare woord van God wanneer het wordt gezocht als voedsel voor de ziel: het brengt ons in de tegenwoordigheid van Hem voor wiens ogen ‘alle dingen naakt en open zijn,’ en die er behagen in schept om te voorzien in de noodzaak en zichzelf zo openbaar maakt. Hoe teder is Zijn verlangen jegens de zoekers naar het levende brood dat zij ‘niet op een ander veld zullen gaan aren lezen, noch van hier zullen weggaan’! Hoe snel vinden zij voorziening voor de onvermijdelijke dorst!

Hoe worden zij tot het besef gebracht dat hier Iemand is met kennis van al hun wegen, en van het hele pad waarlangs zij zijn gekomen waar zij zijn! Dan is er een nauwere intimiteit: we beginnen te leren wat het is om uit Zijn hand te nemen en met Hem te eten totdat we genoeg hebben en iets over hebben. Dan gaat het aren lezen door met meer stoutmoedigheid en met meer succes: er is steeds weer wat opzettelijk voor ons moet zijn gevallen, totdat we ontdekken dat we een behoorlijke voorraad kostbaar graan hebben. Dit alles is de algemene geschiedenis van zoekende zielen; terwijl er nog geen rust is

gevonden, noch verlossing bekend is, noch een relatie is opgebouwd met de Heer van de oogst.

(2) Het is van haar schoonmoeder dat Ruth op dit moment verneemt over de man bij wie ze genade heeft gevonden; maar de kennis die ze verkrijgt is tenslotte onbepaald. Er is een bepaalde relatie, leert ze, en hij is een van onze lossers, - een uitdrukking die laat zien hoe weinig ze te geven heeft dat intelligent is of dat kan worden vastgegrepen. Jozefs broers zijn lang, zoals we hebben gezien, voordat ze weten met wie ze te maken hebben, en die hen zo goed kent, en leren uit zijn eigen lippen dat hij Jozef is. Het is een geheim dat alleen uit zijn eigen lippen kan worden geleerd. Voor het overblijfsel, dat zich hecht aan Israëls hoop en teruggaat langs de lijnen van Israëls geschiedenis, lijkt het alsof er veel in de duisternis zal worden getast voordat het licht zal aanbreken.

Ze kijken alleen naar Hem die ze hebben doorboord als Hij duidelijk aan iedereen verschijnt. Toch is Hij bij hen geweest zoals bij Nathanaël voordat ze Hem zien; en de woorden van de Heer in de grote profetie van Mattheüs 24 lijken duidelijk te impliceren dat er mensen in Judea zullen zijn voordat Hij verschijnt, die naar Zijn stem zullen luisteren en Hem zullen gehoorzamen. Moeten we hier een onderscheid maken tussen verschillende klassen? - degenen met minder licht en degenen met meer licht? - of is het waar voor iedereen dat ze onder de mist van Joodse leer zullen zijn, leren van de schoonmoeder en Hem slechts als 'een van hun lossers' zullen beschouwen?

Zo wordt Ruth echter in verbinding gebracht met Boaz; want de genade die in hem is, zal voortdurend diepere indruk op haar maken.

Zij blijft gedurende de gerstoogst en gedurende de tarweoogst die daarop volgt. Dat wat verzameld wordt, wordt van nature waardevoller. Maar wat haar eigen verwanten betreft, verandert er niets: Boaz is een bloedverwant, een van haar lossers, en haar huis - nog een arm huis - is bij haar schoonmoeder.

Sectie 3. (Ruth 3, 4)

Verlossing gerealiseerd

Alles moet nu voor Ruth veranderen; en zo ook voor Naomi. Wat volgt is gebaseerd op twee wetten in Israël: de wet met betrekking tot de verlossing van een erfenis (Lev. 25:25), en die van het verheffen van de naam van een broer op zijn erfenis (Deut. 25:5-12), - dingen die hier samen worden gebracht, en die in toepassing op Israël duidelijk bij elkaar horen. Erfgenaam en erfenis, in hun geval, moeten op dezelfde manier worden verlost; ja, en de naam van de doden worden opgewekt, wat voor Israël wordt volbracht door een ware geestelijke opstanding, de adem van een nieuw leven dat in hen wordt geblazen, zoals in Ezechiëls visioen van dorre beenderen (Ezech. 37). In Ruth wordt het verhaal inderdaad anders verteld, maar het is in wezen hetzelfde, en heeft hier een geheel eigen tederheid en schoonheid.

(1) In dit gedeelte vinden we Ruth niet langer een arenlezer. Ze stelt nieuwe eisen en koestert hoge aspiraties. En hier is haar schoonmoeder opnieuw haar instructeur. Ze heeft Boaz al aangewezen als een bloedverwant van Elimelech en een van hun lossers, maar dit lijkt enige tijd geen praktische betekenis te hebben voor een van beiden. Nu is ze vervuld van een nieuwe interesse. Ruth moet een rustplaats voor zichzelf hebben en om die te vinden moet ze die zoeken.

Heel eenvoudig en natuurlijk richt haar geest zich op Boaz: onwetend, inderdaad, en toch met een kennis zoals het hart leert, en

die uiteindelijk juist blijkt te zijn. Ruth wordt door haar opgedragen een persoonlijke claim op Boaz te stellen, overeenkomstig de wet van Deuteronomium, en dit doet ze, - om in de eerste plaats te ontdekken dat ze een schijnbare fout heeft gemaakt, maar die uiteindelijk geen enkele bewijst. Alleen bij het falen van een naaste bloedverwant dan hijzelf kan Boaz handelen. Naomi zelf heeft hem een van hun lossers genoemd. Als er meer dan één is, moet dit op afdoende wijze bewezen worden.

Het overblijfsel (dat Ruth vertegenwoordigt) leert allereerst van de natie (die Naomi is) bepaalde lessen over verlossing, die echter alleen door persoonlijke ervaring kunnen worden geïnterpreteerd en juist kunnen worden gemaakt. De enige religie die iets oplevert, is die van het experiment: waarbij zowel het hart als het geweten worden onderzocht, hun behoeften grondig worden onderzocht en vervolgens worden vervuld. Het geloof dat voor ons oplevert, is er een dat zichzelf laat zien door tot Hem te komen; toch kan de ziel die komt, in eerste instantie teleurstelling ondervinden. De kracht van de 'naaste bloedverwant' moet grondig en praktisch worden begrepen voordat Christus Zijn kracht kan tonen.

'Rust' kan alleen komen van een lossers. Naomi vergist zich daar niet in. Wanneer Christus zegt: 'Kom tot Mij, en Ik zal u rust geven,' verklaart Hij dit Zelf; en het is als zodanig - de enige en algemoegzame - dat Hij het ons zal of kan geven. Dit moeten we goed leren. Dank God, Hij heeft bewezen dat Hij de macht heeft om dit woord van Hem te vervullen, door de eeuwen heen.

Boaz mannen wannen gerst 's nachts op de dorsvloer. En Israël is zo'n vloer, die de Heer gaat zuiveren, overeenkomstig het getuigenis van

de Doper (Matt. 3:12). Een nacht van beproeving komt voor hen, waarin Hij het kaf van het koren zal wassen, zodat Hij voor Zichzelf kan verzamelen wat waarde voor Hem heeft. 'De wan is in Zijn hand.' Het oordeel moet helaas komen; maar Hij bedoelt daarmee het kostbare van het verachtelijke te nemen. En dit is juist de tijd dat het overblijfsel, daarom, in de duisternis van zo'n zwarte nacht als de aarde ooit heeft gezien, naar Zijn voeten zal kruipen en Hem als hun eigendom zal opeisen. Het zal dan zeker een stoutmoedige daad zijn, als zelfs Ruth's daad zo lijkt; toch daagt deze genade over hen, en Zijn stem leek te spreken te midden van de stemmen van de profetische beloften, maar begon nog maar net verstaanbaar te worden.

Om middernacht, plotseling, precies op het donkerst, komt Zijn stem met een vraag - hoe noodzakelijk een vraag, wanneer het verlossing is die gerealiseerd moet worden - 'Wie ben jij?' Hoe gezegend om te weten dat het juiste antwoord slechts is om te erkennen, 'Ik ben Ruth, jouw dienstmaagd,' want dit is de naam van de onvruchtbare vrouw wiens natuurlijke hoop dood is. Voor zo iemand is het dat de wet van toepassing is en zichzelf verbindt: niemand anders heeft enige aanspraak. 'Spreid dan je vleugel uit over je dienstmaagd,' - deze ziel met haar behoefte aan onderdak, - 'want jij bent een losser.'

Maar het gebed kan nog niet volledig beantwoord worden. Altijd is er inderdaad bemoediging voor de behoeftigen van deze lippen die hier spreken. Toch moet ze wachten op de morgen. Ze moet beantwoord worden; op een of andere manier zal de verlossing zeker komen: zoveel weet ze, maar is hij - zal hij zijn - de losser? Wordt deze vraag niet ook voor het overblijfsel pas volledig beantwoord in de 'morgen,' - een morgen die Hij door Zijn eigen komst tot de glorie

van Zijn aanwezigheid maakt. Aan hen gediend, ondersteund door Zijn hand, worden ze nog steeds teruggestuurd, zoals Ruth naar haar schoonmoeder, om de morgen af te wachten!

Ah, maar Zijn hart zal geen rust vinden totdat de zaak is afgerond en er verlossing is gevonden voor Ruth, - de ‘herder-bewaakte’ Ruth!

(2) Nu moeten we kennismaken met de andere bloedverwant: er is er maar één ander in het verhaal; en het is vreemd, als we onze Boaz kennen, dat hij de eerste aanspraak zou hebben! Is er dan een andere lossen? Geeft het woord van God enige grond voor zo’n veronderstelling? Ja, als een veronderstelling. Hypothetisch gezien is er een andere manier van verlossing dan door Christus: test het, en je ontdekt door ervaring (opnieuw de leraar) dat er maar één is, en kan zijn.

‘Wanneer de goddeloze zich bekeert van zijn goddeloosheid, en doet wat recht en goed is, zal hij zijn ziel in het leven behouden.’ Dit is de stem van God door de profeet Ezechiël (18:27), en elk woord van God zal standhouden. Het is ook een weg van verlossing, die wordt verklaard, - niet alleen van een gerechtigheid die geen gerechtigheid nodig heeft. Het is de goddeloze mens waarover wordt gesproken, - de mens die al zo genoemd kan worden, en die als zodanig verlossing nodig heeft. Vergeving van zonden wordt voor hem aangekondigd: ‘Al zijn overtredingen die hij begaan heeft, zullen hem niet worden toegerekend; in zijn gerechtigheid, die weg die hij bewandeld heeft, zal hij leven’ (vs. 22). Zo wordt de genade van God beloofd aan een terugkerende ziel: en natuurlijk moet men zeggen, in alle oprechtheid en waarheid, anders zou het niet van Hem kunnen zijn.

Toch is dit niet de zaligheid die wij in Christus vinden. De voorwaarde is niet het geloof in Hem, maar de werken: om het te verkrijgen moet men een rechtvaardigheid hebben die uit werken is. En deze twee principes - van geloof en van werken - zijn principes die niet met elkaar verenigd kunnen worden, zodat het niet volstaat om te zeggen dat, hoewel geloof in Christus hier formeel niet genoemd wordt, het in feite gevonden moet worden. Integendeel, het is zeer zeker dat het hier verklaarde principe het geloof in Christus in welke evangelische zin dan ook uitsluit. 'Want indien het uit genade is,' zegt de apostel, 'is het niet meer uit werk, anders is genade geen genade meer' (Rom. 11:6). Zo zeker als het principe hier dat van rechtvaardigheid door werk is, zo zeker is het geen rechtvaardigheid door geloof: het is contrasterend en tegenstrijdig met geloof.

Het is het beginsel van de wet zoals gegeven voor de tweede keer, nadat het volk gezondigd had en een gouden kalf gemaakt had. Het is geen zuivere wet, maar wet gewijzigd en getemperd door genade, om de mens als gefaald de middelen tot zelfherstel te geven, als zelfherstel mogelijk was. Maar het was niet mogelijk voor hen, en is niet mogelijk voor iemand. Van deze wet was de middelaar Mozes, en niet Christus; en zo volkomen nutteloos was het, dat de middelaar van de wet zelf noodzakelijkerwijs de aanklager van het volk wordt: 'Er is er een die u beschuldigt,' zegt de Heer tot Israël, 'namelijk Mozes, op wie u vertrouwt' (Joh. 5:45).

Zo zien we de lossen die niet Boaz is, maar de lossen die niet kan lossen. De wet is inderdaad de naaste bloedverwant die de mens heeft, en degene waartoe de mens zich, afgezien van de leer van goddelijke genade, van nature wendt. Een van de redenen van de vertraging in

Christus' komst was dat de wet allereerst beproefd moest worden; want dit is slechts de beproeving van de gerechtigheid van de mens. En zo moet in de geschiedenis van een geredde ziel de aanspraak van de wet eerst opzij worden gezet, zodat Christus er niet als 'een van onze lossers' voor kan zijn, maar de enige mogelijke Losser, de Boaz 'in wie kracht is.'

Het is een zaak van oordeel, en daarom gaat Boaz naar de poort, waar gewoonlijk zaken werden berecht. Zie, daar passeert de lossers van wie hij had gesproken. Let op, de man is volkomen onverschillig: hij heeft niets van de liefdevolle belangstelling die we in het hart van Boaz vinden: hij zou passeren, zoals de priester en Leviet de man op de weg naar Jericho passeerden. En zo harteloos is de wettelijke methode. De wet heeft geen persoonlijk belang, en kan dat ook niet hebben. Ze spreekt in de derde persoon: als iemand onder de regel komt, dan zij het zo; dit is haar onpartijdigheid, haar onverschilligheid. Maar zo kan ze het hart van God niet vertegenwoordigen.

Boaz roept de man, en hij gaat zitten; dan worden tien mannen van de oudsten van de stad geroepen, en ze gaan zitten; de tien geboden zijn de getuigen van onze Boaz dat de wet onbekwaam is om iets te doen voor de redding van een zondaar. Hoe snel en eenvoudig zou de zaak kunnen worden opgelost, als altijd de tien en geen anderen getuigen waren! Maar mensen maken deze grote fout, dat, omdat God in feite barmhartig is, Hij niet de gerechtigheid zal eisen die de wet vereist, die de tien geboden specificeren, maar iets, waarvan ze niet weten hoeveel, onder dit.

Terwijl, hoewel Hij geduldig kan zijn en tijd kan geven, en herhaaldelijk kansen kan geven, Hij Zijn eis nooit verlaagt, nooit minder kan

accepteren dan wat wettig en juist is.’ Bovenal heeft Hij Christus nooit voorgesteld als een tegenwicht voor onze tekortkomingen. ‘Als de gerechtigheid door de wet komt,’ zegt de apostel, ‘dan is Christus tevergeefs gestorven.’

Boaz begint met de vraag over de erfenis: ‘Naomi, die teruggekeerd is uit het land Moab, heeft het stuk land verkocht dat van onze broeder Elimelech was. ... Als u het wilt lossen, los het dan. ... En hij zei: Ik zal het lossen.’ We zien hier de verbinding tussen het land en het volk van Israël. In feite, hoe zorgvuldig is het land voor hen bewaakt, door de sabbat te houden terwijl de erfgenamen verbannen zijn! God heeft het door absolute belofte aan het zaad van Abraham gegeven, en dat naar het vlees. Maar hier is de moeilijkheid: ‘En Boaz zei: Op welke dag u het veld van de hand van Naomi koopt, koopt u het ook van Ruth, de Moabitische, de vrouw van de dode, om de naam van de dode op zijn erfenis te doen herrijzen. En de lossers zei: Ik kan het voor mezelf niet lossen, opdat ik mijn eigen erfenis niet bederf.’

Elimelech is dood, dat wil zeggen Israël wordt gezien als geïdentificeerd met het geloof van God als Koning; toch blijft Israël in feite, hoewel als Naomi, weduwe en behoeftig. Maar er is een jong leven, een nieuwe generatie, door wie de naam van de doden kan worden opgewekt. Toch zijn deze als de Moabitische die de wet niet kan binnenbrengen, maar moet buitenhouden: want er staat geschreven dat ‘een Moabiet niet voor eeuwig in de gemeente van de HEERE zal komen.’ De bloedverwant mag daarom wel vrezen dat hij door Ruth te nemen zijn eigen erfenis zal bederven.

Door het hele verhaal heen is dit de titel die overal op de voorgrond treedt. Ondanks alle aantrekkelijkheid en vroomheid van Ruth, wordt

er altijd nadrukkelijk over haar gesproken als Ruth, de Moabitische. En de wet kan, in aanwezigheid van deze toegegeven waarheid, geen uitzondering in haar voordeel maken. De wet is geheel tegen haar, - beschuldigt, veroordeelt en kan niet rechtvaardigen. Zo hopeloos is Israëls zaak in de handen van Mozes.

Als we kijken naar het geslacht register van de Heer Jezus Christus in het evangelie van Mattheüs, zullen we daar, zonder het stigma van haar oorsprong, de naam Ruth vinden. Zij is de derde van slechts vier vrouwen die uitzonderlijk in het verslag daar staan. Op het eerste gezicht zouden we kunnen denken, nutteloos. Ook: want wat voor nut hebben ze om Zijn titel te vestigen als Davids zoon? Geen, duidelijk; en dus moeten ze een ander doel hebben: want alles heeft een doel in het woord van God; maar welk doel in een geslachts register?

Maar het geslachts register is niet alleen van Hem als Zoon van David; de titel ervan voegt hieraan toe dat het van Christus is als Zoon van Abraham. En de drie namen die eindigen op Ruth staan in dit deel, zoals we zien: kunnen ze dan een rol spelen in het aantonen dat Christus de Zoon van Abraham is?

Nu breekt hier het licht onmiddellijk door: want het Zaad van Abraham is Hij in wie alle geslachten der aarde gezegend zullen worden, - heidenen zowel als joden; terwijl deze drie namen heidenen zijn. Hoe ijdel is het dan om te denken de heidenen hun deel in Christus te ontzeggen!

Maar meer nog: in elk van deze namen kunnen we onderscheiden wat gemakkelijk als een smet op de geslachten kan worden opgevat.

Wat was Tamar? Wat was Rachab? Wat zelfs Ruth, de Moabitische? Maar toont dit ons dan niet des te meer het Zaad van Abraham, de zegen van de volken? Ja, en elke naam vertelt, en in perfecte volgorde, de realiteit van genade. Tamar, wiens zonde alleen haar in de lijst brengt, begint het verhaal; want zonde is het fundamentele feit voor het evangelie; en onze zonde die we belijden geeft ons recht op de Redder van zondaars. Maar dan toont Rachab (niet minder de zondaar) ons geloof, een geloof dat scheidt van het oordeel en brengt tot zegen: dat is even duidelijk het tweede fundament.

Wat benadrukt de naam Ruth dan in deze serie? Kan het iets anders zijn dan dit, dat de wet daarom niet de weg van zegen is, de verlosser niet verschaft, maar genade alleen? - want Ruth, de Moabitische, is schuldenaar van de genade van Boaz! Hier is zeker alles consistent, alles is harmonie. En hoe Ruths karakter, zo verschillend van dat van degenen die haar in deze lijst voorgingen, ons verzekert dat niet degenen die mensen als zondaars zouden classificeren, maar ook degenen die ze als heiligen zouden classificeren, allemaal samen door de wet veroordeeld en veroordeeld worden, en dat voor allen die verlossing ontvangen, genade moet heersen!

Nee, de wet kan zeker niet de naam van de dode op zijn erfenis verheffen. De kracht van God in genade kan alleen voldoen aan de behoefte die hier wordt gesymboliseerd. De bloedverwant geeft zijn schoen, als het teken van het ingaan in het bezit - aan hem in wie de kracht is. De wet getuigt en geeft haar rechten aan Christus, en Hij wordt verklaard als de enige mogelijke Verlosser. Zulke mensen zullen Hem vinden op de dag die komt.

(3) Boaz verkondigt zijn titel en zijn genade. De erfenis wordt zijn eigendom door aankoop; en Ruth, nogmaals en voor de laatste keer genoemd als de Moabitische, verwerft hij voor zichzelf. Israëls land moet nog bekend worden als dat van Immanuel, want Hij heeft het inderdaad gekocht voor zijn volle waarde. Ook het volk is gekocht door Zijn liefde. In Ruths geval schiet het beeld noodzakelijkerwijs tekort, en het gebruikte woord brengt niet positief het idee van aankoop over. Alle typen moeten inderdaad tekortschieten, of ze nu onze behoefte afbeelden of de manier waarop Hij erin heeft voorzien. Hierop zijn we voorbereid.

De schets is misschien summier, maar is voldoende. Wanneer het in de komende dag wordt opgevolgd, hoe zal het blijken dat hier Iemand is die kracht heeft in Efrata, en Zijn naam in Bethlehem; en hoe zal het overblijfsel 'uitbreken' zoals het huis van Perez, 'uitbreken', zoals geschreven staat: 'Want gij zult uitbreken aan de rechter- en aan de linkerhand; en uw zaad zal de heidenen beërven, en de verwoeste steden bewoond maken, ... want gij zult de schande uwer jeugd vergeten, en de smaad uwer weduwschap niet meer gedenken.' En hoe wordt Ruths verhaal hier verheerlijkt! 'Want uw Maker is uw echtgenoot, de HEERE der heerscharen is Zijn Naam; en uw Verlosser, de Heilige Israëls; de God der ganse aarde zal Hij genoemd worden' (Jes. 54:3-5).

Naomi wordt daarom opgebouwd door Ruth, en haar zoon wordt (in een andere zin, natuurlijk) haar lossers, de hersteller van haar leven, en de steun van haar ouderdom. Want de naam van de zoon is Obed, de 'dienaar', en de zoete aanbiddende dienst van de nieuwe generatie van Israël zal in die dagen inderdaad het herstel van het leven zijn.

Het is passend dat de ‘vrouwen, haar buren’, de naam aan dit nieuwe zaad zouden geven; zoals de naties rondom (toen buurman!) de lof van de nieuwe natie zullen spreken. Want dan zullen zij voor het eerst het woord volledig vervullen: ‘Maar gij, Israël, zijt mijn knecht, Jakob, die Ik verkoren heb, het zaad van Abraham, mijn vriend. Gij, die Ik genomen heb van de einden der aarde, en u geroepen heb van de voornaamste mannen daarvan, en tot u gezegd heb: Gij zijt mijn knecht, Ik heb u verkoren, en zal u niet verstoten’ (Jes. 41:8-9).

Dit is inderdaad een teken van volmaakte verlossing, ongeacht de bedeling: ‘O HEERE, waarlijk, ik ben Uw dienaar, ik ben Uw dienaar, en de zoon van Uw dienstmaagd; Gij hebt mijn banden losgemaakt.’ (Ps. 116:16). Verlossing is dus de bron van dienstbaarheid, en geeft er karakter aan; en als wij inderdaad op de nabije en wonderbaarlijkere plaats van zonen van God zijn, is de dienst van zonen slechts de volste, de meest vreugdevolle dienstbaarheid. Ja, de eniggeboren Zoon, tot verwondering en vreugde van de hemel, is naar voren gekomen en heeft gediend; ja, en dient nog steeds; en zal op die dag dienen; zoals Hij Zelf heeft gezegd:

‘Zalig zijn die dienstknechten, die de Heere, als Hij komt, wakende zal vinden. Voorwaar, Ik zeg u, dat Hij Zich zal omgorden en hen zal doen aanzitten, en Hij zal komen en hen dienen’ (Luk. 12:37).

Bijlagen

Bron

2.2 Ruth The Notes from the Numerical Bible. 2 The Covenant History

Publishers: Loizeaux Brothers, 1 East 13th Street, New York. The Bible Truth Press, New York.

https://www.stempublishing.com/authors/FW_Grant/Numerical_Bible/

Vertaald met www.DeepL.com/Translator door Adrie Straver (2025).

Enkele vertaalcorrecties door: Adrie Straver / Jan Paul Spoor

Volgorde en indeling van de Bijbelboeken

Het Oude Testament

1. DE WET

1. Genesis
2. Exodus
3. Leviticus
4. Numeri
5. Deuteronomium

2. DE HISTORISCHE BOEKEN

1. Jozua
2. Richteren
Ruth
3. Koningen
Eerste boek (Samuel)
Tweede boek (Koningen)
4. Gevangenschap boeken
Ezra
Nehemia
Esther
5. Kronieken

3. DE PROFETEN

1. Jesaja
2. Jeremia
Klaagliederen
3. Ezechiël
4. Daniel
5. De kleine Profeten
  1. *Hosea; Amos; Micha*
  2. *Joel; Obadja; Jona*
  3. *Nahum; Habakkuk; Zefanja*
  4. *Haggai; Zacharia; Maleachi*

4. DE PSALM BOEKEN

1. De Psalmen
2. Job
3. Hooglied
4. Prediker
5. Spreuken

Het Nieuwe Testament

1. DE EVANGELIEËN

1. { Mattheüs
   { Markus
   { Lukas
2. Johannes

2. DE HANDELINGEN

3. DE BRIEVEN VAN PAULUS

- { Romeinen
   { Galaten
1. { Efeziërs
   { Kolossenzen
   { *Filemon*
   { Filippenzen

   { Thessalonicenzen
   { *Eerste brief*
   { *Tweede brief*
   { Korinthiërs
   { *Eerste brief*
2. { *Tweede brief*
   { Hebrëëën
   { Timotheüs
   { *Eerste brief*
   { *Tweede brief*
   { Titus

4. DE ALGEMENE BRIEVEN

1. Petrus
Eerste brief
Tweede brief
2. Jakobus
3. Johannes
Eerste brief
Tweede brief
Derde brief
4. Judas

5. OPENBARING

Betekenis van de cijfers

De reden voor de betekenis moet worden gezocht in eerdere delen, met name in

Bijlage II. in het boek over de Psalmen.

- 1**   Eenzaamheid, singulariteit, uniciteit; eenzaamheid, onvruchtbaarheid.
Toereikendheid, macht, onafhankelijkheid, trots, rebellie.
Identiteit, onveranderlijkheid, consistentie, eeuwigheid, waarheid, kennis.
- Eenheid*   Eenheid, eenheid, harmonie, gelijkmoedigheid,
integriteit, rechtschapenheid, gehoorzaamheid,
overeenstemming, vrede.
- Voorrang*   Suprematie, leiderschap, heerschappij; begin,
oorzaak, gelegenheid, bron, stichting,
grond, pleidooi.
- Combinaties van
betekenissen*   Leven, persoonlijkheid, wil. Keuze, verkiezing. Genade.
God, Almachtig, Eeuwig, Jahweh, Vader.
- 2**
- Relatie*   Hulp, ondersteuning, bevestiging, zekerheid, competente getuigenis.
Detachering, behoud, bevrijding, redding. Dienst.
Toevoeging, toename, groei; vooruitgang, beweging, activiteit.
Gehechtheid, liefde, verlangen, gebed. Vereniging, partnerschap, gemeenschap.
- Tweede*   Afhankelijkheid, geloof. Minderwaardigheid,
nederigheid, vernedering, onderwerping.
- Vershil*   Diversiteit, contrast; tegenstrijdigheid, oppositie, conflict,
vijandschap. Dubbelzinnigheid, dubbelhartigheid, bedrog.
- Deling*   Scheiding, analyse, differentiatie, onderscheidingsvermogen;
oordeel, wijsheid; zicht.
Verval, dood, ontbinding.
Christus, tweede persoon, God en mens, tweede mens, woord
van God, getuige, Verlosser, Dienaar. Kruis. Ziel. Vrouw.
- 3**
- Drie dimensies*   Stevigheid; werkelijkheid, verwerkelijk, vervulling,
volheid; manifestatie. Heiligdom; glorie, lof. Naam.
- Drie rechte
lijnen omsluiten
een ruimte*   Apart zetten voor een doel; specialisatie, heiliging, heiligheid; transformatie.
Woonplaats, bezit, deel. Huwelijk.
Verbod.

<i>De derde lijn van een driehoek keert terug naar de eerste</i>	Opstanding; terugkeer, opwekking, herstel; reproductie. Geest.
4	Toegeeflijkheid, zwakte; zachtmoedigheid, barmhartigheid. Falen, testen; ervaring; vergankelijkheid, verandering. Schepsel, aarde, wandel op aarde, wereld.
5	God in de regering; capaciteit, verantwoordelijkheid, oefening, weg en einde; voorwaarden. Zwak met de Sterke; Mens met God; Immanuël.
6	Manifestatie van de volheid van het kwaad. Werkweek; limiet, discipline; meesterschap, overwinnen.
7	Volledigheid, perfectie; rust.
8	Nieuw in tegenstelling tot het oude.
10	Gewoon 5 maal 2
12	De duidelijke heerschappij van God.